

[Indenrigsministeren.]

Ahm for tilslutning. Vi gør opmærksom på, at det er 165 mill. kr. ud af ca. 6 mia kr. Det er altså ikke det meget, meget store beløb, det drejer sig om. Man taler til ulidelighed om de rige kommuner i Nordsjælland og Østdanmark. Ja men er man da slet ikke klar over, at disse kommuner i forvejen yder store bidrag, men at spørgsmålet bare er, om de skal bidrage lidt mindre.

Blot den lille polemiske bemærkning til fru Ritta Ahm, som foreslog nedsat et lokalråd i Ølgod. Det vil altså sige, der er noget galt i Ølgod efter fru Ritta Ahms opfattelse; der skal laves noget mere.

Jeg havde ikke forventet, at hr. Kaj Hansen ville gå ind for augustforliget, men jeg forstod på den anden side på hr. Kaj Hansen, at helt negativ var man i hvert fald ikke. Man erkendte problemerne. Men skulle vi tage København ud af sammenhængen og give København noget særligt, ville det betyde, at vi skulle have en ekstra bevilling til København, og det forestiller ingen sig – heller ikke hr. Kaj Hansen – at man kunne få politisk tilslutning til.

I øvrigt har jeg ingen bemærkninger til de øvrige ordførere.

Jacob Sørensen (V):

I anledning af indenrigsministerens spørgsmål til mig om, hvor grænsen måtte være for udligning, skal jeg da gerne sige, at det er svært at trække en klar linje for dette. Vores vanskeligheder består jo i, at vi bruger det i den enkelte kommune fastsatte skatteudskrivningsbeløb. Vi kender jo strukturen og ved, at nogle kommuner består i høj grad af borgere, der har en høj skattepligtig indkomst, og andre kommuner har det modsat. Forskellen er så stor, at den bedst stillede kommune har en dobbelt så stor gennemsnitsindkomst som den dårligst stillede. Det gør naturligvis, at det er svært at skaffe rimelige kommuneskatteprocenter i samtlige kommuner.

Hvad man skal stile efter, kan jo diskuteres, men jeg synes, det måtte være et mål i sig selv, hvis man sagde, at det skulle være således i de enkelte kommuner, at man kan købe den samme kommunale service på det samme niveau for den samme skatteprocent. Hvis man stiler efter det, så vil det være således, at i de kommuner, der har et meget højt niveau, vil beskatningsprocenten blive højere end gennemsnittet, og i de kommuner, der har et lavt ni-

veau, vil beskatningsprocenten blive lavere. Det synes jeg måtte være en regel, vi kunne starte ud fra. Jeg ved godt, man ikke kan nå det fuldt ud, men jeg synes, det var et hensigtsmæssigt udgangspunkt.

Der er faldet nogle bemærkninger om Ølgod kommune fra forskellig side, også fra ministeren, og det vil jeg da gerne lige kommentere. Der er ikke noget i vejen med Ølgod kommune, men det er således, at den kommune igennem en lang årrække har ført en forudsendende, fornuftig økonomisk politik og tilrettelagt og planlagt i god tid, således at man kan yde den service, som man normalt gør i en kommune, og gøre det for billigere penge.

Maisted (FP):

Med hensyn til anden del af lovforslaget kan jeg forstå, at indenrigsministeren har forregnet sig. Han har ganske givet haft samme opfattelse som jeg, at han nok kunne have fået resten af augustforligspartierne til at hoppe på den limpind. Det viser sig – og det siger jeg selvfølgelig tak for til fru Aase Olesen – at det er en misforståelse. Det vil sige, at det havde været unødvendigt at fremsætte anden del af lovforslaget.

Hvad angår den første del, forstår jeg, at augustforligspartierne meget nødig ville fremsætte dette forslag, som var fremskridtspartiets forslag i 1975. Men den økonomiske situation tvinger augustforligspartierne til at fremsætte og få vedtaget et forslag oprindelig stillet af fremskridtspartiet. Det skal de selvfølgelig ikke have utak for, men det viser netop det, vi konstant har sagt til regeringen: det er altså nødvendigt at føre fremskridtspartiets økonomiske politik. Det er det, der er afgørende, og ikke, om indenrigsministeren gør det med glæde eller med sorg. Det vigtigste for os og for landet er, at man fremsætter de nødvendige lovforslag.

Nu siger ministeren: ja men situationen kan jo vende. Det kunne jo gå så galt her i landet, at vores erhvervsliv begyndte at tjene penge og øge sin produktion, og så ville denne bruttofaktorindkomst stige. Ja men det ser vi da med glæde; vi hilser da med glæde en hvilken som helst stigning af denne bruttofaktorindkomst, som kun er et udtryk for fordeling af midlerne efter objektive kriterier. Har vi en stigende produktion, en stigende indtjening her i landet, fordi man fører fremskridtspartiets økonomiske politik, ja, så er det da kun en fornøjelse at